

[Hans Schmidt.]

skoleklasserne i den nuværende bygning. I Sønderborg er det nødvendigt at afløse det nuværende provisorium med nye lokaler, og i Feldsted har tilgangen til skolen i de forløbne år været sådan, at vi har været nødt til at foretage en udvidelse.

Det er de sager, som står på lige i øjeblikket, hvormed ikke skal være sagt, at vi med disse objekter er kommet til vejs ende. Men vi er klar over, at opbygningen af vort kulturelle arbejde i grænselandet er en opgave, der ikke kan gennemføres på een gang, men må foregå skridt for skridt.

Som punkt 4 i vore anbefalinger til mindretalsforhandlingerne var vi inde på afviklingen af særlovgivningen fra 1945, og jeg kan, hvad dette forhold angår, også henvise til en resolution, som er vedtaget af mindretalskongressen i Østrig i maj dette år, og hvori det, almenlydigt for alle europæiske stater, henstilles at undersøge forholdene, for så vidt mindretallene skulle være ramt i deres kulturelle bestræbelser og i deres økonomiske forhold igennem foranstaltninger, der er truffet i efterkrigstiden, og som trods deres almenlydighed rammer mindretallene særlig hårdt.

Man har dog i marts 1955 ikke ment at kunne inddrage sådanne forhold i mindretalsforhandlingerne, idet det her ikke udelukkende drejer sig om specielle mindretalsproblemer. Man vil kunne være enig med mig i, at en endelig afvikling af de virkninger, som denne lovgivning har haft, kan have betydning for en positiv udvikling i grænselandet, og jeg vil derfor gerne takke for den lov, som generelt har givet valget tilbage. Jeg vil også gerne erkende, at i alt fald de fleste begrænsninger af erhvervsmæssig karakter er fjernet.

Jeg ville være taknemlig, dersom vi nu også snart kunne få en positiv afgørelse på de pensionsandragender, som vi har indsendt til finansministeriet i den senere tid, og jeg håber, at amter og kommuner på samme måde som staten vil kunne gå i gang med en behandling af de enkelte sager, som man har fremdraget fra mindretallets side.

I spørgsmålet om tilbagebetalingskravene overfor vore frontsoldater har vi i de forløbne år ført en hel række forhandlinger med finansministeriet, og ministeriet har

set sig i stand til at medvirke til en nedskrivelse af kravene i et ikke helt ubetydeligt omfang. For så vidt vi har kunnet konstatere, må vi regne med, at staten ialt har fastholdt krav til et beløb på ca. 550 000 kr., og det siger sig selv, at disse krav indeholder en stærk svækkelse af de enkelte mindretalsmedlemmers økonomi.

Vi mener fortsat at måtte fastholde, at disse tilbagebetalingskrav, omend ikke formelt, så dog faktisk betyder en meget væsentlig tillægsstraf, og vi må også fortsat rejse vore tvivl om, hvorvidt de frivillige overhovedet kan anses som passivt legitimeret i relation til disse krav, idet spørgsmålet om clearinggælden eller besættelsesmagtkontoen i første linie må være et dansk-tysk mellemværende og ikke et retsforhold mellem de enkelte soldater og den danske stat.

Man vil også forstå, at vi som mindretal føler os særlig forpligtet overfor de sårede og de faldnes efterladte, og vi håber at kunne gå ud fra, at militærrenter, som det skulle være muligt for mindretallet at udvirke, ikke medregnes i den skattepligtige indkomst, i lighed med den ordning, der er gældende for renterne fra første verdenskrig og for en række andre hædersgaver, som er nærmere omhandlet i lovekendtgørelse nr. 344 af 22. december 1953.

Når der her er tale om efterkrigstidens virkninger i grænselandet, må man også specielt tænke på konfiskationslovgivningen, som har fået ualmindelig dybtgående virkninger, selvom jeg gerne vil erkende, at man i en række enkelttilfælde har bestræbt sig for at rette på forholdene ved at gøre brug af dispensationsmulighederne, men jeg behøver her kun som eksempel at henvise til tilfældet Knudsen, Bremsbøl, hvor den ene halvdel af gården er blevet deklareret som tysk, fjendtlig ejendom, medens den anden halvdel ikke har fået samme bedømmelse, for at henlede opmærksomheden på det uheldige i, at denne lov praktiseres i grænselandet, og på de vanskeligheder, som denne lovs gennemførelse indebærer.

Hvad specielt det tyske mindretal som sådant angår, skal jeg her også nævne de seks bygninger, som tilhørte Wohlfahrts- und Schulverein i Flensborg. Det drejer sig om den forhenværende folkehøjskole i Tinglev, en kontorbygning for Wohlfahrtsdienst